

# NE ARIYORUZ?



İNSAN YÜCELİĞİNİ  
GERÇEKLEŞTİRME DERNEĞİ

[www.iygder.com](http://www.iygder.com)

2010

**İnsan Yüceliğini  
Gerçekleştirme Derneği  
Kişilik Gelişim Yayınıdır.**

## ESER HAKKINDA

Bu eserde; insanın muhtaç olduğu saadetin medeniyetini elde edip huzurlu yaşıyışa kavuşma yolu gösterilmektedir.

Fizik varlığımızın rahatlığı kadar, hat-ta daha önemli olan zihin, kalp ve gönül rahatlığının temini önerilmektedir.

Sıkıntıların, üzüntülerin, sevinçlerin kaynağının insanın kendi düşünce, inanış ve kabulleri olduğu ifade edilerek, insanın hayali, zanni, meçhuli düşünce ve inançlarını Örgünöz fikri ışığında değıştirerek güçlü insan olacağı vurgulanmaktadır.

Eserde aklın ne ile beslendiğı, ne ile temizlendiğı ve nasıl güçleneceğı yolunda önemli ipuçları da verilmektedir.

Ayrıca bu eserde mutluluğı ve ölümsüzlüğü hazırlayacak kendi gerçekliğine

ulaşmış, insanı her yönüyle tanıyıp ortaya koyan, insanların kalbi huzuru yolunda gecesini gündüzünü feda eden, insan hayatına mutlak mana kazandıran dost kavramı da tanımlanmaktadır.

Esere önem vererek okuyanın ve okuduklarını yaşantısında uygulayanın mutlak faydalanacağı inancındayız.

*İnsan Yüceliğini  
Gerçekleştirme Derneği*

## SUNUŞ

İnsan, hayatı boyunca, saadet, huzur ve doyumlu yaşamak arıyor...

Ama nerede?...

Yolu bilen kim? Gösterecek olan kim?

Saadeti, huzuru, tatmini bir ömür her yerde ve her şeyde arayıp da bulamamış olanlar,

Hasreti çekilen, özlemi duyulan ama bir türlü yaşanmayan gerçek değerlerin neler olduğunu arayanlar,

Arzularının esaretinden kurtularak, özgürce, bağımsız yaşamak isteyenler,

Öğrendiklerini, bildiklerini kendi hayatlarında yaşamayan fakat yaşamak isteyenler,

Uyku derinliklerinden, sayıklamak ve rüya görmekten uyanarak, apaçık gerçeklerle karşılaşarak, kendi kendisini aldatmaktan kurtarmak isteyenler,

Kendi eksikliklerini, kendi kusurlarını, samimiyetle kabul ederek, bunlardan kurtulmak yollarını arayanlar,

Her yönü ile kendisini tanıyıp, maddi, manevi tüm ihtiyaçlarını kendisi karşılayarak yaşamak ve her yaptığı ile övünç duymak isteyenler,

Aklını besleyerek, sağlıklı ve güçlü akıl sahibi olup, gerçekten büyük insan, yetkili insan olmak isteyenler,

İşte... Buyurun...

Tüm aradıklarınıza ve istediklerinize ulaşmak yolunu gösteren ışık. Gerçekler gerçeği müspet kaynak Örgünöz Fikir Sistemi...

Bu kaynaktan tüm insanların içmesini ve bu gerçekle tüm akılların aydınlanmasını istiyoruz.

Bu kaynakla tüm insanlığın tanışmasını istiyoruz.

Bunun için Büyük Türk Düşünürü Abdulkadir DURU'nun, kaynağından gürül gürül akıp gelen, tertemiz, saf, berrak, apaçık müspet ve gerçek fikirlerini özetler halinde sunmaya çalışıyoruz.

İnsanları; hayali, zanni, meçhuli, ezberik bilgilerle dolu, eklerle, yamalarla kapanmış dar ve sağlıksız akıllarının esaretinden kurtarmak ve onları özlerine, yaratılışlarının gerçeklerine uygun olarak yaşatmak yollarını gösteren, Örgünöz Fikir Sistemi, gerçeği arayanlar için bulunmaz bir kaynaktır.

Örgünöz Fikir Sistemi'nin her ilkesi, hem ortaya koyanın, hem de binlerce kişinin hayatlarında uygulanarak müspet neticeler alınmış, tecrübe edilerek tespit edilmiş, gerçek yaşayış kanunlarıdır.

Örgünöz Fikir Sistemi'nin kaynağı ve

kurucusu büyük Türk düşünürü Abdulkadir DURU, hiç bir sözünün ve fikrinin hemen kabul edilmesini istemezdi ve bu hali tasvip de etmezlerdi.

O her zaman tecrübe edilmek şartıyla fikirlerini ortaya koymuş ve hiç bir sözünü tecrübe edip, müspete bağlamadan söylememiştir.

Onun için, bu fikirle ilgilenenlere, bu fikirle tanışanlara, bu fikri benimsemiş olanlara ve bu fikrin içinde görünenlere, uyanık olup, ezbere yaşamaktan kurtularak, eski bildiklerine benzetmeden, önyargıyla hareket etmeden, biliyorum deyip hemen reddetmeden evvel, Örgünöz Fikir Sistemi'nin ilkelerini bir defa tecrübe etmelerini ve müspet netice almıyorlarsa ilgilenmemelerini tavsiye ederiz.

Kaynağı; hayatın içinde yaşanmış müspet tecrübeler olan, bu gerçek fikrin



ilkelerini, ciddiyetle uygulayan ve samimiyetle hayatında tecrübe eden insanların, büyük faydalar elde etmeleri ve aradıkları gerçek saadet ve huzurun yolunu bulmaları mutlaktır.

Değer bilerek, samimiyetle bu kaynağa eğilenlere, aradıkları gerçeklik yolunda başarılar dileriz.

Saygılarımızla...

*Av. Sadettin Erbaş*  
*04.01.1993*  
*Pazar, Ankara*

## GİRİŞ

Bütün insanlar bir akışın içinde yürüyorlar. Herkes bir yol tutmuş kendince. Bu hayat ortamında gidiyor bir yere doğru... Bunların, bu gidişlerin hepsi de yerinde... Hiç yolu olmamaktan yolda olmak daha iyi.

İyi ama bu gidişlerden, bu yolculuklardan gaye ne? Ne istiyor bu yolun yolcuları?

Varılmak istenen hedef ne?

Kim nereye gidiyor? Kim biliyorsa gittiği yeri ve götüreceği yolu, o bahtiyardır.

Diyelim ki, gittiğimiz yolu bildik ama bu yol bizi gideceğimiz, daha doğrusu gitmek istediğimiz yere götüreceği mi?

Götürebilir mi acaba? Hiç düşündük mü bu hususu?

İşte kaçakların başladığı nokta. Hiç üzerine bakılmayan konu burası. Hâlbuki

yolcular için en ehemmiyetli olması icap eden de burası.

Yol hedefe götürüyor mu, yoksa ters bir istikamete mi sürüklüyor bizi.

Buraların üzerine iyi eğilip, iyi bakmak, gittiğimiz yolun bizi nereye götürdüğünü gerçekçe tespit etmek şarttır.

Her insan bir an önce varacağı yere varmak ister. Buna kim hayır diyebilir? Herkes bir an önce gayesini gerçekleştirip hedefine ulaşmak istemiyor mu?

Herkes bir an önce arzuladığı ortamın, maddi ve manevi kalkınmış, güçlü, adil bir ortamın gerçekleşmesini, kurulmasını ve orada insanların kardeşlik, birlik, barış ve özgürlük içinde, huzurlu olarak bir arada yaşamalarını arzu etmiyor mu?

O halde hedefe yönelişte bir olduğumuz gibi yollarda da bir olmamız gerekmez mi? Özlediğimiz barış düzeyine, hu-

zura bir an önce ulaşmak için bu şart değil mi?

Herkes kendi yolunu haklı ve en doğru bulma geleneğinin taassubunu bırakıp, adetleşmiş, ezberik inançların dışına çıkarak, gözler önündeki gerçeklere samimice eğilmeli ve en faydalı olanı, en yararlı olanı bulmalı, onu tespit edip, onda birleşmelidir.

İnsanlığa huzur getirecek en emin, en kısa ve en sağlam olan da, insanı temel alan, insanları insanca yaşatan, yaşatabilen bir fikrin gösterdiği yoldur.

## İNSAN AMAÇTIR

Tüm uğraşlar, insanlığın huzuru için değil midir? Aranılan, istenen, insanlar arasında barış, birlik, kardeşlik, adalet, eşitlik, hürriyet değil midir?

Bunca buluşlar, icatlar, yapımlar ve tüm olanlar, insanlar kardeş kardeş bir arada yaşasın. İnsanlar, hakları olan mutluluğa, biraz daha yaklaşsın, refah ve huzura kavuşsunlar, onun için değil midir?

Bilelim bilmeyelim, hepimiz birbirimize yardım etmeye koşuyoruz. Birbirimize hizmet ediyoruz. Bilsek de, bilmesek de, istesek de istemesek de birbirimizi tamamlamak mecburiyetindeyiz. Hepimiz bir insana hizmet ediyoruz.

Yolumuz ne olursa olsun, görüşlerimiz ne kadar değişik olursa olsun, hepimiz insanız, insan...

Hepimizin içi insanlığa sevgi, yardım

ve hizmet aşkıyla dolu. Hepimiz, anlayışımız ve görüşümüz nispetinde insanlara, insanlığa yararlı olmaya çalışıyor ve böyle ulvi bir hizmet içinde bulunuyoruz.

Samimiyetle derinliklerimize bakalım, insana hizmet, insanlığa faydalı olmak değil midir hepimizin özden isteği?

Öyleyse unutalım şu eski bildiklerimizi, bırakalım suni ayrılıkları, gerçeklere yönelelim. Birbirimizi anlayalım, birbirimize anlayışla, hoşgörüyle yaklaşalım. Emin olalım birbirimizi sevdiğimizden...

Yüce insan olarak bu doğa bizim. Bu doğa hepimizin. Bu doğada bizim de hakkımız var. Bizim de egemenlik yarışımız var. Bizim de dünya yarışında yarış payımız var. Bizim de mücadele edecek gücümüz var. Bizim de derinliklerimizde başarı güdümümüz var.

Bunun için, biz insanların başarılarla seyirci değil, yarışçı olmasını istiyoruz.

İnsan olarak mevcudiyetimizdeki imkân fışkıran değerlerimizin açığa çıkarılmasını ve görünmesini istiyoruz.

İnsanlık değerini her şeyin üstünde tutarak kendimizi yenileyip, kendimize saygı duyarak, özgürce yaşamak istiyoruz.

İnsanın büyük gücünü görmesini, bunun için de insanın kendisine dönüp, kendisini tanımasını istiyoruz.

Gelin, şu insan gerçeğini görelim de, insanı temel alalım, insanı, insan yaratılışına yaraşır bir şekilde yaşatacak ortamda birleşelim diyoruz.

Gelin, insanlığımızın değerini bilelim, insanlık şerefini her şeyin üstünde tutarak yaşayalım diyoruz.

İnsan, bu dünyanın sahibi değil mi? Her varlık insana hizmete koşmuyor mu?

İnsanlar bu dünyaya sahiplik etmek için, sevmek, sevilmek için gelmedi mi?

İnsanlar bu dünyaya kendi şahaneliklerini yaşamak için gelmedi mi? İnsanlar bu dünyaya mutlu olmak için gelmedi mi?

Ama ne yazık ki, bizler değerimizi bilmiyor, layıkıyla sevmiyoruz. Dolayısıyla da özlediğimiz gibi candan sevilemiyoruz.

Ama ne yazık ki bizler, kendimizi bırakıp başkalarını yaşadığımızdan, kendi şahaneliğimizi yaşayamıyoruz.

Ama ne yazık ki, sevgimizden ayrılıyor, kendi mutluluğumuza kendimiz balta sallıyoruz.

Neden tüm bunlar? Kendimizi tanımadığımızdan, kendimizi bilmediğimizden. Tanımasız, tespitsiz bir şekilde ezbere yaşadığımızdan

Kendimizden haberimiz olmadığı için, insanlığı toplumun koyduğu kurallar, medeniyeti de gövde rahatlığı olarak kabul ediyoruz. Kendimizi sadece fizik yapıdan



ibaret sayıyoruz. Bizler Őimdiye kadar hep gövdemizin rahatlığı için alıŐtıđ. Bunun yanında zihin medeniyetini geliŐtirmedik.

Hep gövde medeniyetinin peşinde koŐtuk. Hâlbuki zihnimiz vardı. Gönlümüz vardı. Düşüncemiz ve duygumuz vardı. Onlara eğilmedik. Onları unuttuk ve bunalımdan da bunun için kurtulamadık. Her Şeyimiz oldu. Eksik bir Şeyimiz kalmadı ama iç huzurumuz olmadı. Kalbi huzura ulaşamadık.

İnsanlık Őimdiye kadar tek taraflı madde ile tatmin olmadı, olamaz da... Çünkü insanın yaratılıŐ icabı olarak mutlaka aradıkları, ihtiyaçları vardır. Onları bilmek, bulmak ve karŐılamak zorundadır.

İnsan, huzur ve emniyet ister. Kalben tatmin olmak ister.

Saymak sayılmak, sevmek sevilmek, inanmak inanılmak, güvenle yaŐayıp,

yetkili olmak, başarılı olmak ister. İstediyini yapabilmek, istemediyini de yapmayacak güçte olmak ister.

Emin istikbal, parlak bir gelecek ister. Birbirlerine inanan, birbirlerini candan seven, beğenen, gerçek samimi insanlar ve ortamlar ister.

Söz verenin sözüne, ahbabın ciddiyetine, samimiyet ve feragatine güven ister. Aldanmadan, aldatmadan yaşamak ister.

Her ağızdan iltifat, her kalpten sevgi ve güven, her gözden şefkat, her akıldan alaka, her davranıştan hizmet ister.

İnsanoğlu tüm bunları ister ama bunları aradığını bilmez.

İnsan özlediğinin, aradığının ne olduğunu bilse ve gerçek olarak şunu istiyorum dese gerisi kolay.

Öyle ya, fırından ekmek almayı aklına koyan bir kimse, ne yapar, ne eder, alır o

ekmeği. Gerçekten istediği, aradığı, ekmek ise mutlaka alır onu.

Ama insanlar, gerçekten ne istediklerini, ne aradıklarını bilmiyorlar henüz.

Olayların, yaşantıların, arzuların, çabaların şöyle bir üstüne bakalım. Ama kabuklaşmış kısmına değil, yüzeysel olarak değil de, biraz tabanına bakalım.

İnsanlar koşuyor durmadan. Bugün peşinde koştuğunu yarın yakalıyor, elde ediyor, bakıyor ki aradığı o değil.

Yine bir boşluk, yine bir tatminsizlik. Ondan sonra başka bir şeyin derdine düşüp, onun peşinde koşuyor. Farz edelim ki, onu da elde etti. Aradığının onda da olmadığını görüyor.

Öyleyse aranan nedir? İnsanlığın aradığı nedir? Bilelim de ona göre koşalım. Bilelim de koşuda birlik olup hep beraber

koşalım.

Kime sorsak gayen nedir diye, hep kısa vadeli ve insanın yüzlerce arzularından bir veya birkaçını tatmin edebilecek bir hedefi gaye olarak nitelendiriyor.

Gerçekliği ile, tüm yönleri ile insanı tanıyan yok. İnsanın amaç olduğunu söyleyen yok. İnsanın yüceliğini aradığını söyleyen yok. Yüceliğin, şahaneliğin nerede olduğunu söyleyen yok. İnsanın, kâinatın sahibi, varlığın mihverisi, kâbesi olduğunu söyleyen yok.

Biz de diyoruz ki; ey insan, kendine dön. Kendine iyi dikkat et. Göreceksin ki, ömür boyu bir kavuşmak istediğin var. İşte onu arıyorsun.

O aradığının, kendi gönlünce, yüceliğini yaşamak olduğunu bilmediğin için, buldukların seni doyurmuyor. Onları beğenmiyorsun.

Bir Şeye 6zeniyor, onu ele ge6irinceye kadar teselli buluyorsun. 6zendiğin eline ge6tikten sonra, kısa s6rede onu da istemediklerinin yanına atıp daha başka bir Şeye 6zeniyorsun.

Demek ki bu yolda gidersen her 6zendiğinden vazge6eceksin. Yorulduğun da yanına k6r kalacak.

6yleyse vazge6emeyeceğinin, ger6ekten aradığının 6zlemindesin.

İŞte o vazge6emeyeceğin g6zellik, işte o arzun, o 6zentin, o bilmeden, tanımadan 6zendiğin, kendi y6celiğindir, kendi kiŐiliĐindir, kendi insanlık Őerefindir.

Esas 6zlediğin, aradığın, hasretini 6ektiğin o y6celiğin g6nl6nde, derinliklerinde seni bekliyor.

OluŐta insan, k6inatın s6s6, b6t6n varlığın emrinde ve hizmetinde bulunduğu bir y6celiktir, bir doruktur.

İnsan dediğimiz büyük kâinat mücerret ve mühim yetkidir. Doğa denilen hayat, türettiği bütün şeyleri insana ulaştırımıyla devrini tamamlıyor. Bu hayat bütünlüğü içinde insan, geçici varlığında geçicilerin aslına ulaşımını temsil ediyor. İnsan geçidi, bu dönemdeki dönüş yerinde sahib-i temsil görevindedir. Bu mutlu göreve layık olmadan yaşayan insanın, başka bir şeyle tatmin olmasına imkân yoktur. Bunun için insansal vücudunu, mahlûksal gövdesinde gerçekleştirmek mecburiyetindedir. Bir ömür arayıp da hiçbir şeyde bulunmayan tatmin işte bu mevzudadır. Yani insanın kendisini tanımasında, tahakkuk edip gerçekleşmesindedir.

İşte özlenen bu, gerçek insan olmak... İnsan şeklimiz, insan olarak var oluşumuz bizi bu gayenin sahibi olmaya mecbur eder.

Şeklen ki insanız, sıfat olarak da insan olmalıyız. Biçiminin insan olması o kişinin insan olduğunu ifade etmez.

İnsan olan, insanca yaşamalı ve insanlığın gereklerine uygun hareket etmelidir. İnsan mahlûklara benzemekten kurtulmalı, insan olan alet olmamalıdır.

İnsan bitki gibi bakıma ve korunuma ihtiyaç duymamalıdır.

İnsan olan, çizgisiz, hedefsiz, kararsız bir halde zayıf iradeyle gölge gibi olmalıdır.

Kim ne derse inanır, ona göre hareket edersek, kendi yargımızı işletmeden, başkalarının kararına bakarsak, kendimizi idare edemez de, kim ne derse ona uyarsak, yapmak istemediğimizi yapar, yapmamak istediğimizi de yaparsak, emaneti sahibi için koruyup, sahibine teslim etmez isek, insanlığımız nerede?

İki kişinin iyi demesine göre iyi der, üç kişinin sözüne göre kötü dersek. Bazı zaman ciddileşir, bazı da gevşersek, bazı fedakâr görünüp, bazı da aldırış etmezsek, bazı tüm ihtiyaçlarımıza yaklaşır, bazı uzaklaşır, bazı da kaybolursak, dostluğumuz, düşmanlığımız belli olmazsa, inanırlığımız, güvenirlüğümüz nerede?

Bu hallerimizle şeklen insanız ama esasta kendimiz var mıyız? Bize kimse saygı duyabilir mi? Biz bize saygı duyabilir miyiz? Kendimiz, kendimizi hiçe sayıyoruz.

Hâlbuki insanın kendine değer vermesi, kendi insanlığına inanması her şeyden ön gelir.

İşte insan, tüm bu insana yakışmayan hallerden kurtulup tam bir insan gibi, iradesi sağlam, kararı kesin, çizgisi belli, kendi takdiriyle kendi çizgisinde yürüyen



olmalıdır.

İnsan dünyanın en yüce, en şerefli yaratığı olduğu halde, bunu gerçekleştirmek çabasına düşmezse, öyle bir insanın hiç bir şeyinden hayır gelmez ve ondan insanlık beklenmez. Çünkü daha henüz kendi insanlığını kabul etmemiştir. Yani bir gölgeden ibarettir.

Her fert şöyle düşünmeli; gölge, eşya, bitki, hayvan değil, insanım. Tüm bu varlıkların sahibi yüce insanım.

Kudretim hepsinin kudretinin üstündedir. İradem de bana aittir. O halde kendi irademi bırakıp da, kimsenin iradesine uymam. Tespit etmeden hiçbir şeye inanmam. İşittiklerime hemen kanıp da söylentilerin gölgesi olmam. Kendi yargımı bırakıp da başkalarının aleti olamam. Bitki gibi himayeye muhtaçlığım da olmaz. Kendimi, kendi yaptıkları-

mı kendim korurum. Kendimi kendim değerlendirir, kendi ihtiyaçlarımı kendim temin ederim. Kendimi kendim geliştirir, kendim yetiştiririm.

İnsanım, içimde adalet duygum var. Onun için önüme geleni haklı, haksız demeden bir hayvan gibi gasp edemem.

Haklara, hukuklara riayet ederim. Bana ait olmayan ne olursa olsun, kime ve neye aitse, onu tanır ve onun için korurum.

Hak sahibinin akli ermiyorsa, ya da yanılmış ise, onu uyarır ve kendi hakkına sahip olması için yardımcı olurum.

Çünkü insan, adaletle düzenleyene denir. İnsan, gerçekten şerefli olmayı amaçlanmış olan ve kendisini o güven vericilikten sorumlu tutandır.

Güven denilen en büyük değeri ki o kişinin haysiyetidir. Hayatı pahasına kendisinde, kafeste kuş gibi tutan insandır.

En basit kimselerin bile güvenini sarsan kimse insanlığın dörtte üçünü kaybetmiş demektir.

İnsan şeref ifade etmedikçe ona insan denilmez. Şeklen insana benzer ama kendisi insan yerine konmaz. İmzasız senedin senet olarak kabul edilmeyişi gibi, şeref ifade etmeyen insan da insan sayılmaz.

İnsan olan da şeref her şeyiyle bir bütündür. Şeref bütünlüğünün bir noktasına en ufak bir toz konsa, insan hemen ölüm tehlikesine düşer.

Bir insan düşünün ki, inanılmaz, güvenilmez, o insan yanımıza yaklaştığı zaman, belli etmesekte içimizden istemeyiz. Belki yüzümüz bile buruşur. Çoğu zaman nefret dahi duyarız. Yumuşak, güler yüzlü, az çok saygılı davranışları var. Boyu, posu, yüzü, gözü, kaşları yerinde ama bir türlü inanamıyoruz, güvene-

miyoruz. Böyle insandan ne çıkar? Yokluğu varlığından iyi değil mi? Kim ister böyle hiçe sayılan, itilen insan olmayı?

İşte hiçe sayılan, itilen, aşağılanan insan olmayı istemiyorsak, en ufak bir davranışımızda, güven kazanacağımızı, ya da kaybedeceğimizi hemen hesap etmeliyiz.

Eğer bunu hesap etmiyorsak, gerçek haysiyet ve şeref vücudumuza zehirli iğneler batırıp, kendimizi intihara sürüklüyoruz demektir.

Söz verip sözünde durmayan, yalan söyleyen, işini yarıda bırakan, yani haysiyete, şerefe yakışmaz davranışları olan birinin karşıdan geldiğini görünce ne yaparız? Onunla içimizden konuşmak bile gelmez ama zar zor hatır için konuşuruz değil mi? Onunla sıkı fıkı olmamıza imkân olmaz. Çünkü öylelerine karşı güve-

nimiz sarsılmıştır.

İyi düşünelim ve halimizi ciddi den kontrol edelim. Güvenimizin kırıldığı insanlarla, güven duyduğumuz insanlara nasıl davrandığımızı iyi bakalım.

Güvenilen, inanılan insana karşı sevgimiz nasıl olur? Kendimiz güven verici olursak bizi nasıl karşılıyorlar? Ya güven kırıcı birisi olursa ölü gibi karşılanıp itileceğimizi nasıl hesap etmeyiz?

Diyelim ki mahcubiyet duygumuz nasırlanmış, tükürseler yağmur yağıyor diyoruz. Önümüze geleni aldatıyor, yalan dolan ve palavra ile kendimizi kabul ettiriyoruz. Kaç gün sürer. Sonra aldattığımız insanların nefret duygularıyla, sahte tebessümlerle bize nezaket göstermelerine dayanabilir miyiz?

Diyebilirsiniz ki öyle bir sıkıntı duymuyoruz. Herkes de bizim gibi. Yalan onlar-

da daha fazla. İŒi yarıda bırakmak daha beter. Sözünden dönenlerin hesabı yok. Onlar iyi mi peki?

Onlara aciz gözüyle, zavallı gözüyle bakılması hoşuna gidiyorsa, yüreğinde bir eziklik duymuyorsan, o zaman itilen, nefret duyulan insan değil, ölmüş gömülmesi gereken insansın. Ölmüşlerden ümit kesildiği gibi, inanılmazlara, güvenilirmezlere de ümit bağlanmaz. Onlar birer hiç, yani ölü sayılan insanlardır.

İtilen insan, nefret duyulan, ölmüş sayılan olmayı hiç kimse istemez. Herkes yüce olmak, şerefli olmak inanılır olmak, güvenilir olmak ve saygı ile kabul edilmek ister.

Gerçek gözle bakılırsa görülür ki, herkes ortamında doğruluk dürüstlük, mertlik, adalet, hürriyet, iyilik, güzellik ister. Bu yüce değerleri istemeyen kimse yok-

tur. Hırsızlar bile ortamında doğruluğu, dürüstlüğu ister. Yalancılar bile doğruluğun özlemi içindedirler. Onlarda iyiliği, güzelliği, doğruluğu isterler.

Bütün insanlarda, doğruluk, dürüstlük, iyilik güzellik, adalet ve insanlık gereklerinin özlemi, ortak istek halinde sürer gider.

İnsanlığın gerekleri ağızlar dolusu söylenir, olmadığı zaman tenkitler savrulur, kınamalar olur. Ama özelemler harekete geçmez. Herkes aynı şeyleri ister. İster ama bu sadece bir isteyişte kalır.

Doğruluk, dürüstlük, adalet, iyilik, güzellik gibi insana has olumlar, özlemi çekilip, ağızlar dolusu söylendiği halde hareketlerde neden olmuyor? İnsanların kendilerinden çok uzak yaşadıklarından, insanların içlerini duymadıklarından, insanların ne aradıklarını kesin olarak bilmediklerinden.

Kimse ne aradığını bilmiyor. Bunun için de kendisi bir şey yapmadan öteki insanlardan bekliyor. Herkes özlediğini kendisi yapacağına karşısındakilerden bekliyor.

“Yapsınlar. Bu böyle olmaz. Nasıl böyle yapılır. Bu insanlığa yakışır mı? Neden insanlar insanca hareket etmiyorlar; insanlık kalmamış, insanlık ölmüş” gibi bir sürü sözlerle insanlar hem kendilerini avutuyor hem de uyutuyorlar..

Her güzeli ve gerekliyi başkalarından bekliyor, görmeyince de canları sıkılıyor ama iş kendilerine gelince kendileri yapmıyor, şikâyet ettikleri olumların içinde kalıyorlar.

Hâlbuki insan istediğini önce kendisi yapmalı ve diğer insanlara da iyinin, güzelin, doğrunun örneğini göstermelidir.

Bunun için de insanların uykudan uya-



nıp kendilerine dönmeleri ve ne aradıklarını kesin olarak bilmeleri ve bu konuda bilinçlenmeleri şarttır.

Aranan ferdi ve toplumsal huzurun başka bir yolu yoktur. Bilinsin, bilinmesin aranan insanlıktır, insan yüceliğinin gerekleridir. İnsan kişiliğinin gerçekleşmesidir.

Kimde olursa olsun; dost, düşman, yakın, uzak önemli değildir. Kimde insanlıktan eser var. O övülüyor, beğeniliyor ve saygı ile kabul ediliyor.

Çünkü insanlık cazibe kaynağıdır.

Korkaklığından hoşnut olan, cesaretliye özenmeyen kimse düşünülür mü?

Yalancılıktan ve sahtekâr olmaktan hoşlanan; dosdoğru, dürüst insanlara özenmeyen kimse var mıdır?

Aldatılmaktan hoşlanan bir tek insan gösterilebilir mi?

Girgin, becerikli, her işinde başarılı,

tuttuğunu koparan insanlara, çekingen, beceriksiz, pasif olanlar özenti duymazlar mı?

Terbiyeli, nezaketli, ağırbaşlı, iyi düşünen, isabetli karar veren kişilere, hafif meşrepli, kaba, vurdum duymaz insanlar her zaman özenti duymuyorlar mı?

Çalışkan, gayretli, başarılı, azimli ve kesin kararlı insanlara özenilmez mi?

İnan güven sarsmayan, ciddi insanlara saygı duymayan kimse düşünülebilir mi ?

Anlayışlı, hassas, içten, candan, mütevazı, engin, ikram sever, cömert insanlara kim hayranlık ve saygı duymaz?

Sözüne sahip, emanete hassas, vaatlerini mutlak yerine getiren sağlam, mert, cesur insanlara saygı duyulmaz mı?

Özden, samimi, vefalı, adil insanlar candan sevilip sayılmaz mı ?

Tüm insanların özlediği, hem kendilerinden hem de başkalarından beklediği olumlar, bu gerçek değerler değil mi?

## **KÜÇÜK AKILLA BÜYÜK İNSAN OLUNMAZ**

İnsanın ne aradığını tespit edip, özlediği insanlığını yaşayabilmesi, ancak akıl denilen büyük varlığın, yeniden vücutlanmasıyla, sağlıklı ve kuvvetli olmasıyla mümkün olur.

Ne yaparsak aklımızın yeterliliğine ve zekâmızın gücüne göre yapabiliriz.

Aklımızın erdiği yere kadar gider, ötesine geçmeye değil, bakmaya bile korkarız.

Biri daha ileri bir şey söylese işittiğimiz zaman hemen olmaz diye kıyametler kopardırız. Hâlbuki sonra o itiraz ettiğimiz ispata gelip doğrulandığı zaman mahçup olmakla küçük akıllı, dar akıllı olduğumuzu görürüz.

Akıl... Koca akıl... İnsanın her şeyini ifade eden akıl büyümeli, büyümeli ve insan akıllı olmalı ki, insan olarak bizim olan dünyada sahiplik yetkimize ulaşabilelim. Tüm ihtiyaçlarımızı tespit ederek onları doyurabilelim.

Hepimiz biliyoruz ki insan, akıllı nispetinde başarılı ve mutlu olabilir.

**Küçük akıl ile büyük insan olunmaz.**

Yüzeyden bakmakla, şans demekle, Allah (cc) ona veriyor bana vermiyor demekle bizde bir şey değişmez.

Hiçbir zaman tahmini, ezberik düşüncelerle hayatta başarılı olunmaz.

Allah (c.c) vermedi, vermiyor, ne yapalım, şansım yok, şansım yaver gitmiyor. Bizde akıl fukaralığı var, demeyelim.

Böyle diye diye kaybediyoruz.

Hâlbuki Allah (cc) ibret ve örnek unsurları koymuş önümüze. İbret için deliller var.

Bakarız deli miyiz? Yoo... Akıllıyız.

Akıllıysak akıl derecemize yön verip, gerçekçi insan aklına ulaşmamız lazımdır.

Çünkü o gerçekçi insan da anasından zeki doğmamış, kendi gibi bir gerçekçi insandan aşı almıştır.

Evet biliyorum. Allah (cc) bazılarına büyük, bazılarına da küçük akıl vermiş ne yapalım deyip tekrar uykuya yatmayalım.

Sözün sonunu anlamadan hemen itiraz etmeye kalkmayalım. Bu sözleri, bizi bize gösterecek, tanıtacak dost sözleri işitince bir şeyimiz eksilmez. Aksine uygularsak, tecrübe edersek çok şeyimiz değişir.

Eğer gerçekten kurtuluş ve refah isti-

yorsak, ezberik yaşamayı bırakalım, hemen Şu sözleri takip ve tecrübe edelim. Mspetse kabullenelim.

Bu sözler hayat tecrübelerinin mahsulüdür. Binlerce kiŐide sağlam netice vermiŐtir.

Ya senin zannın, doldurma aklın ne yaptı Őimdiye kadar sana? Pasiflikten, azaptan ve sıkıntıdan başka ne verdi?

Allah (cc), peygamberlik vazifesi sırrından başka ne varsa o özellikleri insanlara, yine insanlar sebebiyle nasip kılmıŐtır. Ama sen nasbedersen, sen yaparsan olur. Sen yapmak istemezsen öylece sıkıntılar ve sefaletler işinde kıvranır, nefes sayını tamamlar, mahrumiyet dünyasından, yine mahrumiyet dünyasına hayatını devredersin.

Bak; ne yana dnsen aklını geliŐtirmen lazımdır. Başarı iÇin, huzur iÇin,

saadet için bu şarttır.

Gerçeklik yolunda, ezberik yaşamak, hayal, zan, meçhul, aldatmasyon yok.

Şu yana git, bu yana git, şu ol, bu ol denmiyor burada.

Uyan gafletten de, aklını geliştir, büyük akılla, büyük insan ol deniyor sana.

Uyanıp kendine gelen ve aklını geliştirmek gereğini duyan kişi, ciddiyetle önem verirse, aklını kısa sürede sağlıklı hale getirebilir.

Aklımızı bakımlı ve sağlıklı hale getirerek diğer mahlûklar gibi idare edilen değil, idare eden, yönetilen değil, yöneten akıl sahibi olmalıyız ki, Allah'ın(cc) sahiplik tecellisine mazhar olalım da, Allah'ın (cc) istediği gibi örneğimize uygun, hakikaten insanlık sıfatımızı ifade edebilelim.

O halde akıl denilen, insanı ifade

eden temel varlığımız neye ihtiyaç duyar? Neyle beslenir? Suyu nedir? Neyle temizlenir? Ona bakalım.

İnsan için en mühim ve en değerli varlık olan aklın mutlak surette kuvvetli olması gerekir.

Bu da, aklın besin alması, temizlenmesi, istirahat etmesi ve spor yapmasıyla olacaktır.

Akıl çeşitli merkezlerle çalışan bir bütündür. Bu merkezlerden anlayış merkezi, alaka ile aramakta, kıyasla bulmaktadır. Anlama duyumumuzun tatmin oluşu tespit etmekle olur. Bu yolla, tespit edilenlerin değerlerini bulmak ile görevli zihin merkezi, lüzumsuz şeylerle meşgul olmaktan ve kirlenmekten kurtulur.

Zihin, tereddütsüz bir değer yargısı mevkiine yükselir. Bu suretle zihin merkezi temizlenmiş olur.



Mantık, fuzuli şeyleri süzgeçten geçir-meyerek istirahat etmiş olur.

Her şey müspete bağlandığı için, şuur altını lüzumsuz şeyler doldurmaz. Bu yol-la da hayal merkezi durulur.

Şuur, hareket merkezine serbestçe emirlerini verdiği zaman da akıl spor yap-mış olur.

Yukarıda bahsi geçen akıl merkezleri bu halde çalıştığı müddetçe akıl temizle-nir ve akıl sistemi düzene girer.

Düzenli çalışan akıl, besinlerini mun-tazaman almaya başlar.

## **AKLIN BESİNİ İNSAN SEVGİSİDİR.**

Esas olan bu konuda insandır. Onun için sevmeye layık, gerçek insan üzerinde önemle durulmalıdır. **Gerçekleşmek, gerçek bir insan bulup onu sevmekle olur.**

Anlayış duyumumuz, aklın anlama merkezini durmadan çalıştırırken, bu çalışma en çok gerçek insan üzerinde olmalıdır.

Gerçekçi insana anlayış göstermek, onu tespit etmek, takdir etmek, bu kararlarla da ona itimat etmek, inanmak, gerçekten bir dost sahibi olmak yoludur. İnsan aklını çalıştırarak, güç alacağı, aklına besin alacağı insanı bulup tanır ve ancak bu yolla gerçek bir güç kaynağına sahip olabilir.

Ne mutlu gerçekten, insanı kendisine döndüren, kendi aklını müspet gerçekler-

le besleyen bir dostu bulana. Ne mutlu böyle gerçekçi bir dostunu ahbab edene ve ona ahbab olabilene.

Aradığımız insanı, ihtiyacımızı karşılayacak insanı bulduk diyelim. Şimdi bizim ona, onun bize ne yapması lazım? Tabiidir ki insana yapılacak en büyük iyilik onu sevmektir.

Sevmekten ve sevilmekten ileri ve değerli bir şey olamaz. Tabii o bizi sever. Çünkü insan seven bir kişi olmasaydı böyle bir büyüklüğe ulaşamazdı. O bizi mutlak sever ama biz onu nasıl seveceğiz? Sevgi iki türdür. Biri doğman sevgi. İkincisi takdir ile sevgidir. Takdir ile sevgi, doğman sevgiden daha çok mühimdir.

Manevi ihtiyaçlarımızı karşılayacak olan o insanın büyüklüğünü ifade eden davranışları ve olumları vardır. Alaka ile

dikkat lazımdır. O insanın ayak atışı, yürüyüşü, konuşması, tarzı, edası, ikram edişİ, yönetişı, her davranışı birer özellik taşıır.

Bunları dikkatle izlemek gerekir. O insandan hoşlanmak, ona hoşlanarak bakmak, bütün özelliklerini birer birer tespit etmek ve onları birer birer takdir edip, o insanların ehemmiyetini iyice bilmek lazımdır. Diğer insanlardan nerelerde ve nerelerde farkı var? Umumiyeti nedir, hususiyeti nedir? Yönetim sistemi nasıl olur? Nelerden hoşlanıp, nelere müteessir oluyor? Bu yönetimlerinin hepsini tek tek tespit etmek şarttır. Öylesi kişiler pek yalnız ve kimsesiz olurlar. Ona biraz olsun anlayış gösterip ona yar olmak gerek. Ciddice bakmadan, önündeki bir insanın dostluklarını görmeden, açığıtaki biricik dostunu ahbap edemedenden ne olunur ki? Elbette bir şey olunmaz.

Evet, kendi saadetimizin hatırı için, aklımızı güçlendirerek duyularımızı bize öğretip, o ihtiyaçları karşılattıran insanı çok, hem de pek çok seveceğiz.

## **SEVGİNİN ÖNEMİ**

İnsanda sevgi tabiidir. Maksada alet edilince bozular. Sevgi heyecanla karışınca hareketler kaynağı olur. İnsan doğuştan sevgi ile doludur. Akışı sade yöne akar, öyle gider.

Sevgi aynı fiziksel vücudun ihtiyaçlarına cevap veren su gibidir. O da duyumsal vücudumuzun suyudur.

Dış dünyamızda susuz hayat olmadığı gibi, sevgisiz duyumsal vücutta olmaz, olamaz.

İnsanın derinliklerinden kaynayıp ge-

len sevgiye, temiz yön verilmezse, suyun bulanması gibi olur. Temiz ve tatlı suya ne kadar önemli ihtiyaç varsa, duyumsal vücut için de temiz ve maksatsız sevme-ye ve sevmeye öylece ihtiyaç vardır.

İnsanın mutlu olabilmesi için, hayatta bir tek insanı, ama içi de insan olan gerçek insanı, temiz bir sevgi ile sevmesi ve onun tarafından da sevilmesi lazımdır.

**Kendini maksatsız olarak, meziyetleri için temiz bir sevgiyle seven bir insana kendini sevdirebilen, en önemli bir ihtiyacını karşılamış demektir.**

İnsan birini canı gönülden severse nasıl huzura erer? İnsanın içi nasıl hoş olur? Tecrübesi kolay.

Ancak insan beğenerek, inanarak, sayarak severse sevgi devam eder. İçten sevmek hile götürmez.

Bir de canı gönülden kendisini, beğ-

nerek, inanarak, seven olursa ona doyum olmaz.

Sevgi dünyası çok geniş, çok büyük bir âlemdir.

**Gerçekte sevmek, her şeyi sevdiğini bilmektir.** Her şey sevilir. Bu umumi sevgi içinde, bazı şeyler biraz daha fazla sevilir. İnsan bilmediği için sevmediğini zanneder. **Düşmanlık; yaratılanın oluşunu ve ne için yaratıldığını bilmekten ve ondan istifade yok zannetmektendir.** Hâlbuki gerçek gözle bakılsa, her şey yerine göre pek büyük işe yarar ve sevilir.

Hayatın manası ve hareketin kaynağı sevgidir. Sevmek ve sevilmek gayesinden haberi olmayan insanlar; gayesiz, gayretsiz, tembel ve pasif olurlar.

İki kişi arasında muhabbetleşme sistemi kurulması, anlaşmalarla başlar, an-

laşmalarla devam eder.

Gayelerin birleşmesi, zevklerin ve inceliklerin yakınlığı ile sevgi artar. İnsanların birbirlerini daha çok sevmeleri, arzu ve ahlaklarının birbirlerine benzemesi ve uygunluğu nispetinde hızlanır.

İnsanlar gayelerini birbirinden sezdikçe, güven bağları rabıta haline gelmeye başlar.

Sevenler, her an sevdikleriyle hareket ederler. Daima zihnine sevgilisi yerleşmiş olan bahtiyar bir insan, her yaptığı hareketi, sevgilisinin karşısında yapıyor-muş gibi dikkatli yapar. Hem de bu yaptığım işi sevgilim duyacak ve beni takdir edecek kanaati kendinden asla çıkmaz. Böylece hayat daima teselli ve ferahlıkla devam eder. Sevenler, isterlerse birbirlerinden ayrı olsunlar, çok uzakta olsunlar... Yeter ki; gayece, zevkçe, arzuca, fi-



kirce bir olduklarına her ikisinde de kesin kanaat olsun.

Sevmek ve seilmeyi elde etmenin tek sebebi dikkattir. İki arkadaş birbirinin hu-yuna dikkat edip de uymaya çalışmazlar-sa sevgi kısa devre yapar ve düğümlenir. Soğukluklar, ayrılıklar buradan başlar.

Sevginin kısır kalmasına, çabuk yok olmasına takdirimizin olmayışı sebep teşkil etmektedir.

Takdirsiz sevgi daima yok olmaya mahkûmdur. Takdir için tespit lazımdır. Tespit için de ehemmiyet, ehemmiyet için de ciddiyet gerekir.

Bir kimseye karşı ciddi olursak, ko-nuşmalarımızı, gülüşlerimizi, alakamızı, ciddi ifadeden ayırmazsak, o kimseye ehemmiyet verme nispetimiz de artar.

Ehemmiyet verince, onun diğer insan-lardan farklı taraflarını tespit etmeye yö-

neliriz. Onun, farklı, iyi, üstün taraflarını tespit edip, tespitlerimizi artırdığımızda da takdimimiz başlar. Takdirlerin arkasından da sevgi gelir. İşte müspet sevgi budur.

Sevmek ve sevilme isteyen insan, takdirden ayrılmamalıdır. Çünkü takdir, bizim karşımızdakine karşı sevgimizi sağlamlaştırdığı gibi, karşımızdakinin de bizi sevmesinde önemli rol oynar.

Karşımızdakinin bizi sevmesini istiyorsak hemen onunla ciddi olarak alakalanmalı ve onu takdir etmeliyiz.

İnsandaki büyük güç, sevgi, takdir ile faaliyete geçecektir. Sevmek istiyorsak, takdir edeceğiz. Takdirsiz sevginin de bozulup kaybolacağını hiçbir zaman unutmayacağız.

Takdirler gerçekleşince arkasından şükür gelir. Şükür bir hoşnutluk halidir.

Teşekkür olarak sözle ifade edilir ama esas teşekkür söz değildir. Bize yapılan fedakârlıklar ne için yapıldıysa öyle olmağa muvaffak olmaktır.

Mesela; öğrenmemiz için yapılanlar karşısında teşekkür; istenilenden daha iyi öğrenmektir.

**Gerçekte teşekkür ederim demek, istediğınızı, size göstermeye söz veriyorum demektir.**

Bunun için teşekkür etmek, o teşekkür sözünü yerine getirmek, insanlığın şartıdır.

Her insan bu şartı yerine getirmek için sorumludur.

Bu sorumluluğunu ciddiye almayan insana nankör (takdirsiz) derler.

Bir insan için nankörlük kadar büyük bir kabahat ve suç yoktur. Her şey giderilir ama nankörlük giderilecek, affedilecek gibi bir kabahat değildir.

Nankör adam kim olursa olsun, gözleri kör, kulakları sağır demektir. O kendi yararlarını seçemeyecek kadar kaba ve sersemin biridir ki, faydalarının farkında bile değildir.

Yararlandığı şeyleri seçemeyen, faktan aciz olan, faydalandığı sebeplere karşı şükran duymayan, kim olursa olsun, hayatın mahlûklarından daha aşağı bir adam demektir.

Öylelerinin insan sevmesi, dost takdirini bilmesi mümkün değildir.

Nankörlükten kurtulmanın tek yolu takdir etmesini bilmektir... Takdir kapısının açılmasıdır.

İnsan; derinliğindeki büyük güç kaynağı olan sevgisinden istifade etmelidir. Bu da dağınık sevgilerinin bir noktaya toplanmasıyla olur.

Tabii sevgi, takdirle hususi sevgi hali-

ne getirilir.

Sevgimiz en çok fayda elde edeceğimiz ve aklımıza besin alacağımız gerçek dosta yönlendirilmelidir.

Hususi sevgiyle en önce, en çok onu sevmelidir. Çünkü gerçek insan olmamız için hayatta lazım olan tek kaynak O'dur.

O'nun kıymetini bildikçe, O'na ehemmiyetimiz çoğaldıkça aklımız güçlenir, besin alır, zekâ kudretimiz artar. Kıymetini bilmediğimiz zaman da eksilir.

O halde aklımıza kuvvet ve onu yerinde kullanarak, kârımızı, kendimizin görüp seçmesine ve böylece şahsiyet olarak yaşamamıza sebep olacak olan, O gerçek dostu ne kadar çok sevmeliyiz!

Gerçek insan olmak, şahsiyet sahibi olarak, bağımsız, hür ve gür olarak kendi takdiri ile yaşayan insan olmak için, bilgi, kuvvet, para, servet, şöhret, hiçbir şey

para etmez. Tek çare dağınık sevgilerimizi o gerçek dost üzerinde toplamak ve Onu gerçekçe sevmektir.

Gerçek dost, kişileri, muhabbet, ehemmiyet ve takdir yönü ile bağlar. Çünkü O, insanlara şahsiyet verir. İnsanları hür kişi etmeye çalışır. O emir vermez. Başka teklifi de yoktur. Sadece insanların, ciddi ve hassas olmalarını ister. Tavsiyelerini cidden yapmalarını ister. O'na ahbablık, dikkatli oluş nispetindedir. Ne kadar hassas olunursa ahbablık o kadar ileri gider ve gelişir. O'nun istediği gibi yücelen, O'nu çok memnun etmiş ve O'na en büyük ikramı yapmış olur. O'nun bir tek derdi vardır, o da, bir insanı hür görmek. Kendisine ne kadar dostluk eden olursa, o gerçek insana o kadar dosttur. Başka olmaz. Onlara başka dostluk da sökmez.

İnsanın kendi insanlığına ulaşmış şahsiyet olmak isteğinin samimiyeti, bu yöndeki ciddi gayretlerinden belli olur. Aynı O'nun gibi olmaya koşan kişi O'nu sevindirir ve O'nu kendine daha çok hizmete mecbur kılar.

Kişinin güzel hareketleri, O'nu mutlu eder.

Onlarla ahbaplığı, hergün haddi hareketlerini düzelterek yapabilirler. İnsanları özüne uygun yaşatmaya can atan gerçek dostlar, özüne uymak derdine düşenlere âşıktır. Amaçlı insana; dost, hiçbir şey esirgemez.

O bizi halen sever. Biz de O'nu seversek ahbaplık olur. Gerçekten, yürekte sevmezsek öylesi insanlara başka ahbaplık sökmeyiz.

Özden, yürekte, iyice âşıkçasına sevgiden aklın tüm merkezleri manevi

besin alır. Sevgimiz gevşek olursa aklımız besinini alamaz.

İşte aklımızın kıymetini ne kadar biliyorsak, o gerçekçi dostu sevgimizi o kadar yöneltiriz.

Takdir edilmeden tam sevgi olmaz. Bunun için öyle bir dostun neyimize ne derece dost olduğunu tespit edersek, O'nu değerlendirmiş ve o değer de kıymetini takdir ederken ehemmiyet vermiş oluruz.

Böyle gerçekçi bir dostla tanıştıktan sonra;

İnsanda;

Ezberik zihniyet, hurafe, her söze inanım, havadisçilik ve dedikodu gibi olumsuz haller azalır. Kötü alışkanlıklar kısa sürede değişir. Bunların yerine aktiflik, neşe, inanç ve irade gerçeklikleri dolar.

Lüzumsuz sözler, vakit öldürmeler,



boş iddialar, ümit ve moral gevşeklikleri, boşluktan doğan şakalar var ise kaybolur.

Olumsuz inançlar, yanlış itikatlar, menfi tarz ve terimlere inanımlardan eser kalmaz. Bunların yerlerini müspet inançlar, gerekli konuşmalar, yerinde davranışlar, sağlam itikatlar, gerçek olumlar doldurur.

Sebepsiz etkiler, bilinçsiz sevgiler, gayretsiz davranımlar, gereksiz hareket ve faydasız düşüncelerden kurtulur. Bunların yerine gayeli etkiler, bilerek sevgiler, şefkat ve saygılar, azimli hareketler, müspet sonuçlar, gerekli davranışlar ve müspet fikirler yerleşir.

Bu yüce dosta cidden ahbap olabilirsek; kendi kararımızla yaşayan, hiç bir etki ve tesir altında kalmayan, her istediğini özbe öz insanlığının esas kurallarına

uydurabilen, her tuttuğunu başaran insan oluruz.

Dost, bize bizi tanıttacak, ciddiyetimiz terbiye olacak. İnsanlık şerefimize ulaşmayı hedef tutacağız.

İçten yeterli, güçlü ve hükümlü olacağız. Böylece kendimizle barışacak, her istediğini yapacak, her istemediğini de yapmayacak güce ulaşacağız.

O dost bizi bize döndürecek, kişiliğimizi bize öğretecektir. O'nun vasıtasıyla aklımızı güçlendirip duyular derinliğine ineceğiz.

O'na ne kadar önem verir, anlayış gösterirsek, Ondan o nispette büyük faydalar ediniriz. O'nunla cidden içli dışlı ah-bap olursak, zihnimiz durulur, anlayışımız açılır, değer yargımız işlemeye başlar. Derinliklerimizdeki duyularımızı fark ve tespit ederiz. Onların ne ile nasıl

doyurulacaklarını da açık ve net olarak görür ve doyururuz.

Aklımız besin alarak güçlenip kendimizi tanıdıkça, kendimize olan güvenimiz artar. Kendi insanlığımızı görüp kabul ettikçe ve derinliklerimizdeki, o yeteneklerimizi, o güzelliklerimizi, o üzeri örtülmüş definelerimizi keşfedip açığa çıkardıkça, kendi yüceliğimizi görür, kıymetimizi yürekten duyar ve kendi kalbimize, kendi sultanlığımızı yerleştirerek, kendi kendimizi gerçekten saygı ile kabul ederiz.

Bu suretle O'nunla ciddi ahbablıkla dış tesirlerden, dış etkilerden, her çeşit bağımlılıklardan kurtularak özgürce yaşamaya başlarız.

Böyle bir dosta anlayış gösterilmez mi? Önem verilmez mi?

Bizi, aklımızı güçlendirerek ulvi duygularla doldurup gönül insanı yapacak

böyle gerçekçi, yüce insan sevilmez mi?

Tabiî ki ihtiyaç meselesi... Tabiî ki takdir meselesi. İnsan ihtiyacının ehemmiyetine göre, o ihtiyacını karşılayacağı yere koşar ve ona göre önem verir, ona göre değer verir. Değerini gördükçe de sevgisi çoğalır.

Seven incelir, seven kazanır, seven sevilir. Biz de sevimlik istediğimize göre, sevmezsek sevimlik nasip olmaz. Öyleyse hiç olmazsa sevimlik için seveceğiz.

Duyumlar derinliğine ve insan yüceliğine sevmek sebebiyle erilir. Yoksa o dost bize ne yapsa, biz sevmedikçe neticede tatmin olamayız.

Biz o gerçekçi insanı sever de, O'nun tavsiyelerini yerine getirir, O'nun emeğini düşünürsek, kısa bir süre içinde aklımız güçlenir ve kudretli insan oluruz.

Sevgi ile gerçek insanda yok olunur. Ama bu öyle bir yok olmaktır ki, insan yok olduğu gerçek dostunun varlığını yaşar.

Seven sevgilisini unutamaz ve seven daima sevdiğini aklından çıkarmadıkça, hal olarak kendini göremez. Kendisinde sevgilisini görür, her tarafta adeta Onu görmüş gibi bir haller olur.

Ne yaparsa O sevdiği için yapar. Sesi, sözü sevdiğinden olur... Olur olur ve bu yolla yüceliğe erilir, insan gerçekleşir. Ve aranan ebedi saadet bulunur.

**Gerçek şudur: Sevdiği olanın On-  
dan daha ehemmiyetli bir şeyi varsa,  
Onu sevmemiş demektir.**

**Eğer dostu olanın ayrıca bir de ken-  
disi varsa, maalesef dostsuzdur o kişi.**

**Zahiren de dostuna aynı ehemmi-  
yeti vermiyorsa yine dostu yoktur o ki-  
şinin.**

**Onunla, o gerçekçi yüce insanla ne kadar içten ve dıştan birlik olursa o kadar, dirençli, güçlü ve sağlıklı akıl sahibi olursun ve yücelirsin.**

O halde o gerçekçiyi bul ve onunla ahbab olmaya koş, O'nun ahbablığına doyum olmaz. Dosttur O... Hem nasıl bir dost bilir misin? O, seni senden çok seven, seni, sana, saadetin için tanıtıp, seni sana bulduran yüce bir dosttur.

Dünya yüzündeki dostların, dostluğunu, dostluk sadakatlerini hep bir yerde toplasan, böyle gerçek iç dünya dostunun dostluğu yanında ancak denizden bir damla olabilir. Gerçek dostun dostluğu deniz, diğer dostların dostluğu Onun damlasıdır. Başka dostluklarla iç dünya dostluğu kıyaslanamaz bile...

Gerçekleşmek, gerçek insan olup saadetle yaşamak senin elinde. Senin ciddiye

alman, ehemmiyet vermenle olacak.

Sen seni yüce insan etmek istemezsen; ne dostun sadakati, ne de hizmeti, seni sende gerçekleştiremez. Sen yücelmek istemezsen tam içten bir kararla, seni kimse yüceltemez bilesin.

Bilesin ki o deniz dostu da sen dost eder, yetişmen için dost tutarsan olur. Yoksa bir insana başka bir insan bir şey yapamaz. Sana yardımcı olur ancak. Yeter ki sen gerçekten şerefli sahip insanlığına ulaşmayı iste. Yeter ki yücelmek yolunda bir kararın olsun.

Yeter ki, seni sana tanıtacak, senin büyük gücünü sana gösterip, senin sultanlığını sana kabul ettirecek gerçekçiye koş. O'nu ara bul ve O'na cidden ahbab ol.

Ol ki, seni sana göstereyim. Seni seninle tanıştırsın. İçindeki ikiliğine son verip, seni seninle barıştırsın.

Seni etkiler esaretinden ve her türlü bağımlılıktan kurtarsın. Sana özgür olmanın yolunu göstereceğin. Seni hür ve gür olarak yaşatacağın. Kalbi huzura erdirmeye.

İnançtan başka bir şeyi olmayan yüce insanlığını sana tanıtsın.



## **İNSAN, İNANCINDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR**

İnsan, koca insan, inancıyla var olan insan. Yeter ki kesin bir inancı olsun insanın. Kesin inancıyla var olan insan, o kesin inancıyla hâkim olur tüm varlığa.

Tükeneceğine inanırsa tüketir, üreteceğine inanırsa üretir. Üşüyeceğine inanırsa üşür, ısınacağına inanırsa ısınır.

Sevgisiyle yaşayan koca sahip insan.

İnsan, sevgisiyle yaşar, imanıyla hâkim olur. İnanırlığıyla vardır, güvenciyle mutlaktır. İnsanın sahipliği ve hâkimiyeti imanıyla tamlar. İnanırsa sıcaklığı soğuk yapar kendine, soğukları da sıcaklaştırır. Toprağa emreder, işler istediğini yaptırır. İnancıyla, insan, olmaz şeyleri oldurur. İnancı tam olmazsa, olan şeyi de bozular.

Kesin inanç sonsuzluğa etki yapar.

İnsan öyle bir varlık ki, emir yeri kalbinin derinliklerinde. Kalbinde kesin olan inancı, her varlığı hizmetinde tutmaya yeterli gelir.

İnsan, koca insan. Tüm varlığın sahibi insan...

Tüm varlığın emrinde olduğu insan. Kendinde olur kendinde yaşarsa, tüm mahlûkun maliki olan insan...

Yeter ki kesin inancıyla var olsun. Yeter ki sevgisiyle yaşasın. Yeter ki kalbinde yaşatana sığınsın.

İnancıyla var olan, şüphesiyle yok olan koca insan... Bir anda var olup malik olan, bir anda tereddütle yok olan insan. Tüm varlığın şefkat, sevgi umduğu, sevgi, muhabbet, sahiplik beklediği insan.

Bir defa uyan. Uyan da aslın olan ya-

şatanına dayan.

Gör ki sen kimsin, nasıl koca bir sultansın. Anla kendini. Tanı kendini. İmanınla var ol.

Var ol, çünkü bu kâinatın sahibi sultanı sensin. Koca insan. Koca sultan...

Sen kendini altmış okkalık gövden sanma. Sen, hayat-ı ilahiyi temsil eden deniz dalgası gibi bir dalgasın. Sen sırrı ilahiyi taşıyorsun. Sen Halikın sahipliğini ifade ediyorsun.

Sen de saklı bir büyük var. Sen onun gücüne ispatsın.

Ey sırrı mutlak olan insan. Ey kâinatın sahibi olan insan. Ey Allah'ın ispatı olan insan. Kendine dön. Kendine bak gerçekten, kendi büyüklüğünü anla. Takılma geçenlere, bekleme gelecekleri. Şimdi şu anı yaşarken ne varsa onu değerlendir. Değer biçecek sensin, kıymetleri koy-

cak, adlandırıp düzenleyecek sensin.

**Oluşunla insansın, her şeyin sahibisin, iraden sana ait. İnancın sana ait, sevgin sana ait. Kudretin tüm mahlukun kudretinin üstünde. Aklın var, fikrin var.**

Her şey, her varlık sana hizmete koşuyor. Emrine amade. Sen niçin duruyorsun? Neyi, kimi bekliyorsun? Her şey seni, senin sahipliğini bekliyor.

Ey şahanelik hakkı olan insan, ey gerçek mutluluklara ispat olan, ey mutlak yetkisini kullanacak olan insan. Derinliklerindeki o gizli hazineler, o güzellikler, o duyumlar, duygular, o akıl teşkilatı, o düşünce varlığın, o derinliklerindeki aşkın. Hepsi, hepsi de senin emrini, senin sahipliğini bekliyor. Sen neyi, kimi bekliyorsun?

Her ne istersen, istediğini sen yaparsan oluyor. Saadet senin. Sen koşarsan

senin. Cennet senin. Sen, gidersen senin, mal senin, sen kazanırsan senin.

Ne istersen, sen yaparsan olur. Sahip olursan senin.

Hangi yana bakarsan hep senin. Var olursan senin. Var olmak kendini tanıman, kendine inanmanla olur.

Bir insanın takdiri uyanıp, iradesi kendi takdirinin emri altına girmediğe, kendine güveni gerçekleşip, kendi sahipliğine olan inancı kesinleşmedikçe, o insanın var olmasına imkân ve ihtimal yoktur.

O halde bu gövde içinde yüceliğini ispat edecek olan insan, kendine dön. Kendini tanımaya koş.

Kendi istediklerinin, kendi ihtiyaçlarının neler olduğunu gerçekçe tespit et ve onları karşılayarak kendine dost olmaya koş.

Kendiliğinden bir şey olmaz, eşyalar gibi boş yere bekleme. Seni bir başkası

yönetecek değil ya. Sen koca İnsansın, insan. Kendini kendin yönetmeye koş.

Kendini bil, bul ve her yönüyle kendini doyurmaya koş. **İnsanın şahsi hürriyeti, yüzü ak, alını açık, boynu dik olmaktır.** Bu da ancak yaratılışına uygun yaşamakla olur. Aksini iddia eden ispat edemez.

## **HAYAT MÜCADELEDİR**

İnsanlar inançları içinde, inançları için yaşarlar. İnsan ancak inancının ortamında huzurlu ve mutlu yaşayabilir.

Eğer inanç ve ortamı, insan yaratılışına uygun ise, o zaman hayat ve uğraşı hem zevk hem de güç kaynağıdır.

İnsanların tüm aradığı, yaratılışlarına uygun inanç ortamına kavuşabilmeleridir.

İnsan, insan gibi inanç sahibi olacak, insan, insan gibi yaşayacak ki huzurlu

olabilsin.

Mücadele, gölgece, eşyaca, bitkice, hayvanca değil, insanca yaşama mücadelesidir.

İnsanlığın kavgası başka değil, başka şeyde de değildir. Başka istikametlere çekilmesi, başka yönlere yöneltilmesi kavganın esasını gizleyemez.

Bitmeyen kavga, bitmeyen mücadele, insanlığın insanca yaşama, yaşayabilme kavgasıdır.

İnsan, insanca yaşamak istemektedir. Bu arzu onun özünden, taa en temelinden doğan bir istektir.

İnsanlık kavgasının zaferle neticelenmesi için, insanlığın, bu özden gelen sürekli itişin istikametinde, hareket halinde bulunması şarttır.

İşte bu bitmeyen insanlık kavgasında, bu kavgayı yürütecek güçlere, davasına

inanmış insanlardan meydana gelmiş kadrolara ihtiyaç vardır.

Her mücadele bir strateji ister. Her savaşın yürütücüleri vardır, savaşçıları vardır.

Bir davanın savaşçıları, her şeyden evvel kendi mücadelesini yaptıkları savaşın kendilerinde galibi olmalıdırlar. Yani kendi yaşayışlarında, savundukları davayı ispata getirmelidirler.

Kendi yaşayışlarında mağlup olarak yaşayan insanların, bir savaşı başarıya ulaştırmalarına ve zafer kazanmalarına imkân yoktur.

O halde, insanı insanca, özden yaşayıştan başka hiçbir düzen tatmin ve mutlu edemez diyerek, insanca yaşama düzenninin zafer ve mutluluk türkülerini söyleyen insanlar, kendileri bir araya gelip, insanca yaşayışı, en önce kendilerinde ger-



çekleştirek ortaya çıkmalıdırlar.

İnsan, insanca yaşama mücadelesi-nin samimi yolcusu olduğunu, yaşayışıyla, örneklığı ile ispata getirmelidir.

İnsanlığı savunanlar, soruyoruz neyi elde etmek istiyorsunuz?

Neyi gerçekleştirmek içindir bunca ettiğiniz sözler?

Yaşıyor musunuz dediklerinizi? Savaşını yaptığınız davanın inancıları, yaşayıcıları mısınız, yoksa sırf sizden evvelkilerin söyledikleri sözleri, plak gibi tekrar mı ediyorsunuz?

Kendiniz dediklerinizin insanı olduktan, olmadıktan sonra, diğer insanları nasıl öyle yapabileceksiniz? Onların öyle olmalarını nasıl, ne yüzle, neye dayanarak isteyebiliyorsunuz? Kendi yapmadığı, yapamadığı bir hususu insan başkalarından nasıl bekleyebilir?

Hem sonra tüm toplum bizim istediğimiz gibi olsa da, biz öyle olmasak ne olur? Ele ne geçer?

Kendi dediğini yaşayamayan, kendi, huzurunu gerçekleştirememiş, kendi tamlığına ulaşıp, kendi olgunluğuna erişerek kendisiyle barışmamış insanların, toplumlarına huzur, mutluluk götürmesi nasıl olacaktır?

Bu hal, çöldeki serap aldatması değil midir?

Beğenip sözünü etmek, fikri benimsemek, fikrin sözlerinin, başkalarına karşı müdafaasını yapmak, o fikrin sahibi olduğumuzu göstermez.

İnsanın bir fikir sahibi olduğunu iddia edebilmesi, o fikri yaşayışında ispata getirmesi şartına bağlıdır.

Hal, hareket ve davranış olarak içinde bulunduğumuz fikrin ilkelerinin tatbik-

çileri isek; o fikir bizim malımızdır.

Aksi halde, halimiz hamallıktan öteye gitmez. Başkalarının mallarını taşıyanlara mesleki anlamda zahiren hamallık ediyor denir.

En eziyetli, işkenceli ve yorucu hamallık; başkalarına ait fikir, düşünce ve sözleri tespitsiz olarak benimseyen fakat onların tatbikçisi olmayan, yalnız sözünü eden, insanların halidir.

Yalnız beğenmek, senin fikirden beklediğin, umduğun faydaların elde edilmesine yetmez.

Gerçekten faydalanmak istiyorsan, fikrin yaşayıcısı olmalısın. Bu incelikleri göremezsen, bir de umduklarını bulamanın verdiği iç sıkıntısına gömülür ve fikrinde yalancı çıkarsın. Bu ise seni iki yüzlü eder. İçten başka, dıştan başka görünürsün. İki yüzlü yaşayış da seni daha

fazla sıkıntıya sokar.

Gerçekleşmek istiyorsan; sözlerinle oyalanmayı bir an evvel bırak. Başkalarından evvel kendin, inandığın fikrini, prensiplerini, tecrübe ve tespitlerini yaşa.

Fikrimizin değerini ve kıymetini ancak, kendimiz yaşayarak ispat edebiliriz. Aksi halde yani söylediklerini yapmayanın samimiyetine, fikrin sağlamlığına nasıl inanılır?

O halde ön şart; dava sahipleri davalarının insanı olmalıdır.

Her insan kendi kalbinin derinliklerini dolduran inancının etkisiyle yaşar ve ona göre hayatına yön verir.

Gerçek şudur: Kesinlikle inanan kimşenin müspet inancı, onda muazzam bir zekâ gücü ve direnç yapar.

Bu dirençle, inanmış olan, inandığının yürürlüğe girmesi ve kabul ettirilmesi

için bütün varlığı ile çalışır. O yolda her türlü zorluklara göğüs gerer ve tüm mevcudiyetiyle feragat ve fedakârlık eder. Ona göre çalışır, ona göre kazanır, o inandığı yolda harcar...

Tek kelime ile insan, inandığının adına yaşar.

Güç, inanç gücüdür. Güç inançtan, kesin inançtan alınır. İnsanlığı, ancak insanlığına kesin olarak inanmış ve tüm gücünü, öz insanlığına olan inançlarından almış olanlar başarıya götüreceklerdir.

Zafer; fikrini kendilerinde yaşayanların ve davalarına kesin olarak inananlarındır.





